

Libor Machala

AGENT S CEJCHEM SMRTI

AGENT
X-HAWK

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
X-Hawk

4

AGENT S CEJCHEM SMRTI

Libor Machala

Stanislav Juhaňák – TRITON

Copyright © Libor Machala, 2021
Cover Art © Petr Vyoral, 2021
Design © Jan Doležálek, 2021
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2021
© Ing. Miroslav Žamboch – EF, 2021
All rights reserved.

ISBN 978-80-7553-890-1 (Juhaňák Stanislav – Triton)
ISBN 978-80-88023-08-1 (Ing. Miroslav Žamboch – EF)

Agent X-Hawk

Hrabě X-Hawk zaměstnává spoustu nebezpečných mužů neštítících se žádné práce. Jsou tvrdí, bez morálky, empatie, krutí zabijáci. Někdy však pozapomenou, že jejich zaměstnavatel je ještě horší než oni sami, a pokusí se ho podvést. Zběhnou z jeho služeb, často s hrstí zlata, které jim má zabezpečit spokojený život až do smrti, jindy s krásnou ženou a hrstí zlata. Hrabě si nemůže dovolit nechat je jít jen tak. Proto jsou tu ještě jiní muži. Tvrdí, krutí a současně chytrí. Zabijáci zběhlých zabijáků. Jako je Vic a já.

01. SRDEČNÍ ZÁLEŽITOST

Taber Smuggler měl štěstí, že už nedýchal, než k němu došel Vic, otevřel mu nožem trup, rozdělil a nakouskoval aortu jako sushi a vyjmul srdeční sval. Smuggler byl proradný pašerák a umřel, když schytl dvě střelné rány. Nebyl to žádný hrdinský souboj, jaký známe z westernových filmů. Kulky mu potrhaly záda, poté co chtěl zbaběle utéct do stáje ke koním. Vic byl skvělý střelec, oba projektily penetrovaly plíce, ale orgán zajišťující oběh krve zůstal neporušený. Vic dokončil špinavou práci, zabalil srdce do utrženého kusu košile mrtvého a krvavý balíček ukryl do sedlové brašny. Celou scénu jsem pozoroval ze sedla, počkal jsem, až se Vic vyhoupne na svého hnědáka, a s pocitem dobře vykonané práce jsme vyjeli k Bladewoodu, malému městečku na texasko-arkansaské hranici.

Taber Smuggler byl šéf gangu, který pašoval mezi realitami všechno, co přineslo nějaký zisk, hyuaku, drogy, zbraně, a neštítel se unášet do jiných světů ani ženy a děti, pokud na tom slušně vydělal. Byl to prostě hajzl, ale kvůli tomu jsme ho nesejmuli. Smuggler se vzepřel našemu šéfovi hraběti X-Hawkovi, kterému odmítl vydat pašované magické artefakty a prodal je druhořadému mágovi z druhého konce metauniverza. Xaverius Hawk na odvetu poslal destrukční jednotku, aby zlikvidovala celý pašerácký gang, ale

Smugglerovi se podařilo přežít, zdrhnul a schoval se v téhle zapadlé realitě.

A právě tady začíná naše práce, jsme X-Hawkovi ohaři, slídlivové, hledáme lidi, kteří toho starého černokněžníka zradili a mysleli si, že před ním utečou a ukryjí se. Doufají, že se zašijí v některém z mnoha světů bez magie, kde hrabě nedisponuje svou zničující mocí.

Já jsem v tomhle našem malém týmu hlavní slídlil, pátrač, nebo jak to nazvat, sbírám, analyzuji data a jakkoliv pofiderní informace, sestavuji plány, postupy, jakým směrem hledat. Vymykám se čarodějům, počítačům, mám prostě šestý smysl vyčmuchat zrádce a uprchlíky, najít je jako proslulou jehlu v kupce sena. Jsem v tom opravdu dost dobrý, proto ostatně ještě žiju, hrabě X-Hawk nemá rád selhání a já zatím každý úkol dotáhl do úspěšného konce.

Vic je specialista na zbraně a zabíjení, dokáže se ohánět dvouručním mečem stejně dobře jako střílet s plazmovým rotačním kulometem, eliminuje cíle, je-li to součástí úkolu, a zajišťuje naši ochranu. Při své práci nikoho nediskriminuje, zabije každého, ať je jakékoliv rasy, pohlaví, sexuální orientace nebo vyznání. Empatie nepatří mezi jeho silné stránky. Je prostě profík stejně jako já.

Cesta do Bladewoodu nám trvala dva dny. Nebylo to hezké město, zaprášené ulice, oprýskané dřevěné baráky, i na nejlepší mapě byste ho hledali marně. Právě proto jsme tam měli sraz s naší spojkou, která nás přesune pryč z tohoto zapomenutého světa.

Naštěstí tam měli salón, byl stejně ošklivý jako celý Bladewood, zažranou špínu z podlahy by nevyčistila ani horlivá parta lodních plavčků s rýžáky, podle průstřelů se piano někdo marně pokoušel naladit olovem a chlap za barem vypadal víc jako král prasečáku než hospodský. Usa-

dili jsme se v rohu salónu, abychom měli přehled o celé místnosti, konečně se k nám došoural šnečím tempem chromý barman a my si objednali pivo. Sklenice s kvašeným nápojem, kterému tady říkali pivo, postavil na náš stůl poměrně rychle, k svižnějšímu kroku ho patrně přiměl cinkot zlata v mém váčku a Vicův krvežíznivý pohled. Pivo vypadalo jako chcanky, a bohužel stejně tak i chutnalo. Rozhodl jsem se, že určitě vynechám své ledviny a játra jako prostředníka a vyliju tu břečku rovnou do latríny. Vic neřekl ani popel, obrátil do sebe půlku obsahu korbele a pokračoval by do dna, kdyby se ve dveřích hospody neobjevil Drag.

Drag je poskok hraběte X-Hawka a funguje jako spojka, předává úkoly, vyplácí honoráře, otvírá portály mezi světy.

Do čela hluboce vražený klobouk, přes plochý nos a nazelenalý šupinatý obličej přetažený šátek, kvůli kterému bylo vidět jen oči se svislými zorničkami. Kdo ho znal, věděl, že v ústech s drobnými zuby skrývá mírně rozeklaný jazyk, jehož délku by mu záviděl i Gene Simmons z KISS. Drag prostě vypadá, jako by ho X-Hawk vypustil z oblíbeného terária, ale v téhle nemocemi prošpikované realitě jeho zjev zas tak moc nevybočoval – viděl jsem tu horší ksichty a pro příklad bych nemusel chodit daleko, stačilo se podívat na barmanovy krátery ve tváři po černých neštovicích.

Drag měl s sebou doprovod, což bylo nezvyklé, Asiatka ve věku kolem třiceti let, pohledná žena drobné postavy, oblečená do barevného mexického ponča s širokým kloboukem na hlavě.

„Zdravím vás, pánové,“ řekl sykavým hlasem Drag, když si stáhl šátek z obličeje, „ss dovolením ssi přissedneme.“

„Už zrušili ten zákaz dovozu ropuch?“ utrousil jsem.

Vic se uchechtl, sáhl do brašny a položil na stůl zabalené Smugglerovo srdce, které po dvou dnech u sedla zrovna hezky nevonělo.

„Give me your heart, baby,“ zanotoval jsem popový sladšák, uvízlý v paměti z baru světa, který jsem už nepamatoval.

„Jssi jako vždy sstrašně vtipný, ale ten humor tě brzy přejde,“ syčel Drag a pohotově sáhl po krvavém balíčku. „Mám pro vás kšeft.“

„To nemyslíš vážně!?“ obořil jsem se. „Ještě jsme ze sebe nestačili smýt pot a krev z téhle fušky a už nám cpeš další?“

Vic plivl černou slinu žvýkacího tabáku na podlahu, v té špíně se na zemi ztratila.

Nebo ji udělala čistší? Nebyl jsem si jistý.

„Je to rozkaz našeho pána ssamotného hraběte X-Hawka,“ mnul si Drago pařáty skryté v kožených rukavicích. „Cejch smrti dostal váš bývalý kolega Greg Kimble. Z jeho pracoviště se ztratila sslušná várka diamantů a on jakoby náhodou není nikde k nalezení.“

Teď jsem zůstal sedět jako opařený a mlčky hleděl na Draga. Grega jsme občas brali do našeho malého týmu, když jsme měli práci v nějakém technicky vyspělejším světě. Byl jednička na počítače a bezpečnostní systémy, dokázal hacknout sebesložitější výpočetní systém, obejít jakékoliv elektronické zajištění. Stačilo, aby se hledaná osoba otřela o klávesnici nebo mihla kolem kamery, a Greg vystopoval elektronickou stopu až k uprchlíkovi do ložnice. Navíc dokázal odpojit objekty od jakékoliv bezpečnostní soustavy a usnadnit Vicovi eliminaci našeho cíle.

Bohužel mu asi všechna ta práce pro X-Hawka přerostla přes hlavu, zdrhnul, a ještě mu v kapse uvízla vrchovatá hromádka diamantů. Hraběti se ale výpověď nedává, tohle není práce, kde si sami určíte, že končíte. Okrást ho je navíc

jasný rozsudek smrti. Podíval jsem se na Vica. Proč chtěl ten černokněžník poslat zrovna nás, ať dáme tuhle personální nesrovnalost do pořádku? Vyzkoušet si naši loajalitu? Grega jsme znali, ale to i spoustu dalších a mnoho z nich jsme zabili.

„O ssplnění úkolu přinesste obvyklé potvrzení,“ poklepal si Drag na kapsu kabátu, kam před chvílí uložil pašerákovu srdce.

Srdce, proč srdce? Člověk jde identifikovat podle otisků prstů, kousku jakékoliv tkáně. Některé informace se nedozvíte ani po mnoha letech, možná z nás jen dělal kretény.

Cítil jsem stoupající vztek, který jsem si chtěl na někom vyliť, hodil jsem pohled na Dragovu společnici. „Našel sis tu nějakou princeznu, žabáku, která ti polibkem vrátí lidskou podobu?“

Obvykle nejsem k hraběcím poslům tak kousavý, ale dnes jsem si nedokázal pomoci.

„Málem bych vás zapomněl představit,“ šklebil se svým ještěřím způsobem. „Tohle je váš nový parťák, sslečna Mihara.“

„Vyloučeno,“ zareagoval jsem automaticky negativně. „Nebudeme nikomu dělat chůvu.“

„Nikdo mi nemusí dělat chůvu,“ promluvila Mihara. „Umím se o sebe dobře postarat sama.“

„Nemáte na výběr, pánové,“ pronesl Drag. „Mihara dlouho pracovala ss Gregem Kimblem, zejména v poslední době. Zná jeho zvyky, sstyl práce, má nasstudovanou i jeho ssložku.“

Vic přidal na podlahu další nechutný plivanec, možná si zkoušel, zda by se tu neuživil jako čistič nebo deratizér.

„My jsme taky s Gregem zvládli pár fušek, víme o něm dost,“ pokusil jsem se o poslední vzdor, „a složku osoby,

kteřá od hraběte Hawka dostala cejch smrti, si raději studuju sám.“

„Taky mě moc těší, že budu pracovat s příjemnými společníky, jako jste vy dva,“ usmála se zářivě Mihara.

Raději jsem kapituloval, bylo mi jasné, že s tím nic neudělám, bylo rozhodnuto. Jedinou pozitivní stránku téhle záležitosti jsem viděl v tom, že vypadneme z tohoto zapadákova na konci metauniverza někam, kde si dám horkou sprchu a dobrou kávu a panáka na dobrou noc.

02. SONORA A TEQUILA

Drag nám otevřel portál kousek od místa, kudy do dimenze prošel i Greg Kimble. Několikrát jsem suše polkl, abych se zbavil křeče po přechodu mezi realitami, a rozhlédl jsem se. Působilo to na mě dojmem, jako bych zůstal ve stále stejné realitě. Planina plná kamení, prachu, uschlé trávy, nízkého křoví, jediná změna byla, že terén občas doplňoval vzrostlý kaktus. V nejbližší době si na kávu do Starbucks určitě nezačnu, to mi bylo jasné.

„Tak spusťte,“ otočil jsem se na Mihar. „Řeknete nám, kde jsme, nebo to máme hádat?“

„Sonorská poušť v Mexiku,“ rozpovídala se. „Pár kilometrů odsud na východ je město Hermosillo, počet obyvatel něco přes půl milionu. Tahle realita se příliš nevymyká běžnému vývoji, vše je ve standardní normě. Je pouze mírně opožděná, píše se tu právě rok tisíc devět set šedesát tři.“

„Třiašedesátý dvacátého století?“ zauvažoval jsem nahlas. „Jo, Greg je chytrý parchant.“

„Proč myslíte?“ probudil jsem Mihařinu zvědavost.

„Je to doba, kdy můžete více méně neomezeně cestovat i mezi kontinenty, a přitom prakticky neexistuje žádný kamerový systém. Ještě se nenarodil ani pradědeček internetu, takže je Greg bez nebezpečí, že po sobě nechá nějakou elektronickou stopu.“

Mihara rychle vstřebala informaci a přikývla, že rozumí.

Vic se už při zmínce o městě na východě chvíli rozhlížel a bez dalšího zájmu o naši konverzaci pomalu vyrazil udaným směrem.

S Vicem společně makám spoustu let, je to dvoumetrový hranatý chlap, který je navzdory své velké postavě ze svalů a šlach vražedně rychlý a vytrvalý. Jeho dokonalé reflexy, citlivý sluch a zrak, se kterým se dokáže orientovat i v naprosté tmě, částečně přičítám práci X-Hawkových alchymistů. Upovídáný zrovna není, proto toho o něm moc nevím. Jeho jméno Vic Rattlehead určitě nebude pravé, z náznaků jen tuším, že mezi jeho předky by se našel určitě někdo s indiánskými kořeny a v žilách mu koluje i kapka maorské krve. Na druhou stranu před akcí netančí haku* ani v dýmkovém obřadu nevzývá Manitoua.

Následoval jsem Vica, netoužil jsem zbytečně ztrácet v poušti čas, Mihara se snažila držet se mne a já toho využil k získání dalších informací. Lepší než oficiální briefing v X-Hawkově pevnosti.

„Jak je to dlouho, co tu Greg zdrhnul?“ začal jsem od základů.

„Tři týdny,“ odpověděla váhavě. „Původně měl dovolenou, ale z té se už nevrátil, pak se zjistilo, že zmizely ze sejfu diamanty, a začali jsme tušit, že to bude malér.“

„No to je bezvadný,“ nešetřil jsem ironií. „Proč jsme nasazeni do akce po takové prodlevě? To už může být na opačné straně téhle planety.“

„Portálem prošel hned první den dovolené, nikdo se po něm do konce volna nesháněl. Až když se nevrátil, provedla se okamžitá kontrola našeho oddělení a šéf sekce

---

* Haka: maorský bojový tanec

odhalil ztrátu diamantů. Přepadovka v rekreační dimenzi už jen vystopovala, že prošel místním portálem.“

„To nás Drag mohl vysadit někam blíže civilizaci,“ ulevil jsem si. „Po třech týdnech tu nemá smysl hledat v prachu jeho stopy, nejsem žádný Čingáčgúk.“

Mihara mlčky zpracovávala to, co jsem právě řekl.

„Na čem jste s Gregem pracovala v terénu?“

„Já jsem v terénu vlastně poprvé,“ zaváhala.

Zaskřípání mých zubů bylo možná slyšet až za mexicko-americkou hranicí. Drag musí mít v hlavě.

„S Gregem Kimblem jsem dělala společně v IT sekci několik let, znám ho jako svý boty, budu užitečná.“

Přidal jsem do kroku, aby se nám Vic moc nevzdaloval.

„Vím, co si myslíte,“ nepřestávala.

„Vidíte lidem do hlavy?“ už jsem měl těch řečí dost. „Čtení myšlenek je ta speciální schopnost, která vás kvalifikovala do téhle mise?“

„Prodělala jsem kurs agenta nejvyšší kategorie, jsem stejně dobrá přes počítače jako Greg...“

„Tohle není žádný kurs v terénu, slečno. Jestli uděláme chybu a Greg nám pláchne, tak nám hrabě nechá pěkně pomalu usmažit naše mozečky v hlavě,“ utnul jsem rozhovor.

Měl jsem mizernou náladu, přemýšlel jsem o Gregovi, se kterým jsme udělali pár hodně drsných fušek. Doposud jsem lovil kruté čaroděje, nelítostné zabijáky, sílené kyborgy i bezohledné pašeráky, všichni si zasloužili cejch smrti, ale nikoho z nich jsem neznal osobně. Vím, že ani Greg nebyl žádný svatoušek, kdysi se na X-Hawkův rozkaz naboural do nějaké indické chemičky a způsobená havárie stvořila milion množících se zombií, které pomohly lordovi podmanit si další realitu. Určitě bych našel v paměti další špatné věci, na kterých se podílel, ale kdo z nás, co dobrovolně,

nebo z donucení pracujeme pro X-Hawka, má čisté svědomí? Tenhle úkol byl pro mě prostě hodně osobní, a to se mi nelíbilo.

Cejch smrti dostávali ti, co temného Lorda zradili, zklamali, nebo jinak selhali, znamenalo to, že označená osoba bude pronásledována tak dlouho, dokud nebude mít X-Hawk na stole jeho srdce, pokud si neřekl o jinou trofej nebo důkaz splnění úkolu. Věděl jsem, že ať je teď Greg kdekoli, neustále se otáčí, zda nemá v zádech Lordovy zabijáky.

Po dvou hodinách chůze jsem měl žízeň, že bych už nepohrdnul ani břechkou, kterou v Bladewoodu vydávali za pivo, ale konečně jsme alespoň narazili na asfaltovou silnici, do města už to nemohlo být daleko. Doporučil jsem úpravu našich oděvů, které jsme si na sobě přinesli z předchozí reality, v těch hadrech jsme vypadali jako praví mexičtí banditi. Odložil jsem kovbojský opasek a revolver schoval do rozměrné kapsy kabátu, který se pod jeho vahou trochu víc natáhl. Vic přikývl, zbraň si zastrčil za kalhoty, nebyla vidět, ale měl ji pohotově po ruce, sice riskoval, že si ustrelí koule, ale to byl jeho problém. Mihara nepotřebovala žádné úpravy, její pončo i široký klobouk chránící havraní vlasy před žhavým sluncem vypadaly univerzálně.

„Jak je to s financemi?“ zeptal jsem se Mihary. „Předpokládám, že když víte, kde jsme, máte zajištěné i zázemí.“

„K dispozici je otevřený jeden účet v mexické bance a tři v amerických s místními pobočkami,“ reagovala svižně Mihara. „Pro každého jsem nechala udělat tři sady osobních dokladů.“

Zpod ponča vylovila koženou brašnu a podala jeden průkaz nejdříve mně, další Vicovi.

Přečetl jsem si jméno na dokladech s mojí fotkou, abych si ho zapamatoval, uložil jsem si do paměti další údaje z průkazu, hodil ho na zem a podrážkou boty jsem podřel jeho povrch, aby nezářil novotou.

Doprovodili jsme Miharu do pobočky banky, vystupovala sebejistě, přesto si dáma za přepážkou prohlížela naši omšelou vizáž s jistou mírou nedůvěry, dlouho převracela její průkaz totožnosti, než vyplatila požadovanou hotovost a vystavila šekovou knížku. Ale klaplo to, a to se počítá.

Z banky jsme to vzali přes obchod s oděvy do nejbližšího slušného hotelu, vybaveného pokoji s teplou vodou a minibarem.

Sešli jsme se za tři hodiny v hotelové restauraci, osprchovanému v čistých šatech mi chyběla ke štěstí jen silná černá káva. Mihara přišla ustrojena v nenápadném kostýmku béžového odstínu se sukní pod kolena, Vic byl jako vždy praktický v pohodlných kalhotách a vycházkovém saku s možností skrytého nošení zbraně, přesněji velké zbraně. Objednal jsem si u číšníka kávu, Vic tequilu, Mihara požádala o kolu.

„Potřebuju, slečno, další údaje o Gregově útěku,“ začal jsem po prvním labužnickém usrknutí.

„Jak jsem říkala, v den, kdy se Greg Kimble nevrátil z předpokládané dovolené, začala po něm sháňka,“ spustila Mihara. „Začala prověrka, šéf sekce informační technologie se psychicky složil a přiznal, že už několik dní postrádá ze sejfu slušnou várku diamantů určených pro elektroniku.“

„Pro hraběte Hawka jen to nejlepší,“ neodpustil jsem si komentář.

„Ano, křemík a syntetické diamanty nahrazujeme prvými při výrobě čipů, obvodů a dalších součástek, aby vše

obstálo v extrémních podmínkách při maximálním zatížení.“

„Nepotřebuji technologické výrobní postupy, slečno, potřebuji fakta k vyhodnocení situace,“ přerušil jsem ji. „Greg si očividně zajistil finanční zálohu, diamanty smění kdekoliv, neznám realitu, kde by s nimi narazil na problém. Diamanty jsou věčné.“

Mou narážku nepochopila, ale na tom nezáleželo.

Vic si už objednával další tequilu, zapálil si cigaretu a požitkářsky vtáhl kouř do plic.

„Jak si otevřel portál do téhle dimenze?“ pobídl jsem ji.

„Naboural se do systému a vytáhl si data přírodních portálů,“ vysvětlovala Mihara. „Na dovolenou se nechal vypravit do jednoho z relaxačních světů, o kterém věděl, že se z něj dostane sem.“

„Chcete říct, že může vědět o všech zdejších přírodních portálech a dalších dírách mezi realitami?“ snažil jsem se nezvýšit hlas. „To už tu ani nemusí být. Pravděpodobně se nachází úplně někde jinde.“

„Mágové hlídají a analyzují každý průnik z této reality, pokud se odsud hne, tak o tom budeme vyrozuměni Dragem,“ ujišťovala mě.

„Co ještě víte?“ Já tak klidný rozhodně nebyl.

Lidi i mágové dělají chyby. A co se týče přírodních portálů, je situace diskutabilní.

„Pořídil si nějakou identitu?“

„Prošli jsme jeho soubory, ověřili možnosti, ale nenašli jsme nic, co by svědčilo, že by si dopředu vytvořil novou totožnost, nebo připravil nějaké doklady.“

Napil jsem se kávy, hýčkal jsem její chuť na jazyku, než jsem doušek polkl. Přitom jsem přemýšlel.

„Za jak dlouho ho najdeme?“ položila otázku Mihara.

„Každý slimák zanechává stopu, brzy na ni určitě narazíme,“ odbyl jsem ji. „Nejsem časový prognostik, jen obyčejný čmuchar.“

„Obyčejného čmuchala by hrabě nikdy neangažoval,“ konstatovala. „Potřebujete ještě něco?“

„Zajistila jste nějakou Gregovu fotografii? Bude pro mě pohodlnější ukazovat místním jeho obličej, než omílat dokola jeho popis.“

„Samozřejmě,“ zašátrala v kabelce a pohodila na stůl pár fotek s Gregovým portrétem na kvalitním dobovém fotografickém papíru, aby ho nepoškodil Maurbyho efekt*.

„Pro začátek obejdu místní hotely, motoresty, jestli si někdo nebude Grega pamatovat,“ zastrčil jsem snímek do náprsní kapsy.

„Budeme potřebovat nové zbraně, nějaké seženu,“ navrhl Vic. „Tyhle kvéry z minulého světa i století nejsou dvakrát nejspolehlivější.“

Pokrčil jsem rameny, obstarání výzbroje a naše ochrana patřila k jeho úkolům.

„Večer, parťáku, proklepneme podsvětí,“ sdělil jsem Vicovi. „Budu chtít jména lidí, kteří dokážou vyrobit kvalitní padělky dokladů. Greg by se tu bez dobrých papírů nikam daleko nedostal.“

„Co budu dělat já?“ zeptala se Mihara. „Dáte mi taky nějaký úkol?“

„Co vám mám světit? Tady žádné počítače nejsou, co ještě umíte?“ přinutil jsem se k milému úsměvu.

„Vezmu si na starost ty padělatele,“ navrhl. „Dokážu víc než jen sedět v kanceláři a koukat do monitoru.“

---

* Maurbyho efekt: základní fyzikální zákon metauniverza. V žádném světě nemůže dlouhodobě existovat výrobek postavený na technologiích (nebo magii) vyšších, než jsou dané realitě vlastní.

„Nemáme čas na experimenty, slečno, tohle není hra na poldy a zloděje,“ zavrtěl jsem hlavou. „Říkal jsem vám, že jestli selžeme, tak nám to hrabě spočítá i s úroky.“

„Japonské přísloví říká, že ani nejlepší sokol nic neuloví, když se mu nedovolí vzlétnout. Jsem dobrá v komunikaci, dokážu se integrovat do jakékoli komunity. Kdybych byla dobrá jen v kanceláři, neposílal by mě Drag s vámi na misi.“

Zaváhal jsem, možná měla pravdu.

„Znovu si obleču to pončo,“ přesvědčovala mě. „Budu vypadat jako ilegální přistěhovalec a nějaký místní kriminálník lehce skočí na to, že sháním čisté papíry.“

„Pro jistotu vám budeme s Vicem krýt záda,“ souhlasil jsem.

Mihara neodpověděla, v jejích očích jsem možná zahlédl malou jiskru, měla radost, že se může zapojit do akce. Byl jsem klidný, pokud nebude působit přesvědčivě, převezme to Vic, na kterého jsem se mohl spolehnout, měl neskutečný dar zapadnout do podsvětí v jakékoliv realitě.

Obešel jsem místní hotely, motoresty i zaplivané ubytovny pro somráky, až v malém motelu na konci města osvěžilo paměť správci a recepčnímu v jednom několik bankovek.

„Jo seňore, tenhle chlápek tady pár dní bydlel,“ ukazoval prstem upatlaným od tacos na fotku s Gregem.

„Můžu se podívat do návštěvní knihy na záznam?“

„Ten muž si nepřál, aby byl zapsaný,“ krčil rameny správce. „Dobře zaplatil, tak jsem mu pronajal pokoj a napsal jen poznámku García.“

Chápal jsem to, správce shrábl úplatek a napsal do knihy běžné mexické jméno, jako je třeba ve státech Smith nebo Brown, aby zdůvodnil obsazenost pokoje případné kontrole

z městské správy. Stejně jsem připlatil dalších dvacet pesos a nechal si ukázat knihu. Jestli to byl Greg, tak tu přebýval maximálně tři dny, ty mu stačily, aby se rozkoukal a pořídil si novou identitu, než zmizel.

Spokojený jsem se vrátil do hotelu, Vic s Miharou tu ještě nebyli, povečeřel jsem sám, regionální pálivou specialitu jsem spláchl pivem Corona, jedinou mexickou značkou, která se dá pít. Oba parťáci dorazili ve chvíli, kdy jsem si popíjení tequily zpříjemňoval romantickým bolem místní kapely, Vic si rozeplnul sako, aby se pochlubil novou naleštěnou pětačtyřicítkou. Zalovil rukou do kožené aktovky a nenápadně mi podal krátký pětiranný revolver ráže třicet osm, za ty roky spolupráce už věděl, co mi vyhovuje. Není to žádný kanón, ale chlapa na deset metrů vyřadí z boje, na zabíjení tu mám přece Vica.

„Walther PPK, praktická a spolehlivá,“ ukázal Mihaře pistoli určenou pro ni. „Předek je zaoblený, zadní mířidla odstraněná, takže se nezadrhne v kabelce. Napálíte to chlapi zblízka do ksichtu jako ze slzáku a je vystaráno. Tady je pojistka...“

„Nepotřebuji k tomu písemný návod,“ vytrhla mu Mihaře pistoli z ruky a schovala ji do kabelky. „Vím, jak se tyhle hračky používají.“

„Dejte si pořádnou večeři, čeká nás dlouhá noc,“ přerušil jsem debatu o zbraních. „Projdeme pár barů, kde se schází místní podsvětí. Potřebujeme informace o padělatelích.“

„To už nebude nutné,“ zarazila mě Mihara. „Neztrácela jsem čas a zapadla do pár putyk ještě odpoledne.“

„To bylo trochu neuvážené, jít sama bez zajištění,“ mírně jsem ji napomenul, ale zvítězila zvědavost. „Co jste zjistila?“

Položila přede mě na stůl složený papír. „Jsou tam jména i adresy tří padělatelů ve městě. Profíci, žádní žabaři. Vyrábí